

1 december, de laatste kilometers naar Huis

Omdat we nog maar 500 kilometer hoeven te rijden slapen we lekker uit. Vlak voor 9 uur wordt er op de deur geklopt door een zure Française en worden we gewaarschuwd dat je maar tot 9 uur kunt ontbijten. Peter schiet in de kleren en gaat naar beneden. Het blijkt dat je niet alleen een Croissant met koffie kan krijgen maar een redelijk uitgebreid ontbijtje. Peter verzamelt van alles op een plateau, inclusief sap en koffie en thee en roep spontaan nog even, met zijn dienblad in de handen om de hoek van het keukentje : merci beaucoup. Hierop reageert de dame van het hotel direct: je mag het niet meenemen naar je kamer. Echt niet? probeert Peter nog een keer, maar het blijft een resoluut Non! Dan maar snel naar boven rennen en ook Annelies naar beneden halen voor het ontbijt. Die staat amper in haar kleren, is totaal overdonderd en dendert onvolledig opgetut mee de trap af. Het valt zwaar op de maag, dus de jus d'orange kan er niet bij en we zijn helemaal Italiaans verwend: hoe uitgebreid het Franse ontbijt ook lijkt, in Italië krijg je hoop meer voor je geld en zeker geen zure trien. Formula 1 een goed concept, beter dan Novotel met beter bed maar de cappuccino zullen voorlopig vaarwel moeten zeggen alsmede de Dolci".

De sneeuw blijkt zo goed als verdwenen te zijn en alle overnachtingsspullen worden weer in de auto geladen met de katten als laatste, in de mand, onder een dekentje, zodat de hoteldame ze niet ziet. Je weet maar nooit wat voor straf daar op staat.

Om 10 uur beginnen we aan het laatste stuk door de Ardennen op naar Luxemburg waar we goedkope diesel kunnen tanken, 1 euro per liter. Rond een uurtje of 1 nog een keertje koffie met wat eten en rond 16:00 komen we aan bij de van Beethovenlaan 4 in Vlissingen. Alsof je nooit bent weggegaan.

Eerst gooien we de katten eruit en het huis in en ze lopen alsof ze nooit zijn weggevoerd meteen door de garage de trap op en de keuken in. Het is inderdaad precies of ze het meteen herkennen en weten dat dit de plek is waar ze zijn opgegroeid. We vinden het heel bijzonder.

We lopen samen door het huis heen om te zien hoe het eruit ziet en

Peter haalt de auto leeg en zet alles in de garage die ook gelijk weer vol staat maar daar zijn garages immers voor....En morgen beginnen we aan de uitpak en hervind-dagen, de spullen die zijn weggestopt, opgeslagen, en meegekomen uit de boot. Het wordt tegelijk Kerst en we zullen uitpakken combineren met kerstversiering aanbrengen, boodschappen doen- want er is niets in huis- en wennen aan thuis leven. En zal dat meevallen of niet? Daarover later meer....

2 - 22 december, Huis opnieuw inrichten

Annelies gaat samenwonen met Peter. Eigenlijk kenmerkt deze maand dat. We halen alle dozen met spullen "boven water" die wij in de vliering hebben gestouwd in 2016 (zie ons onlangs afgemaakte blog over verhuur) We halen de archiefkasten in de werkkamer van Peter leeg, die afgelopen 2 jaren ook al stampvol is gekomen deels door de huurders. De werkkamer zelf stond het laatste halfjaar ook al vol, je moest als door een oerwoud je een weg banen, want we hadden de berging opgezegd. En nu, om overzicht te krijgen staan alle dozen geopend en half uitgepakt. Overzichtelijk met geen overzicht. Zelfde situatie in de bovenste logeerkamer en op meerdere plekken in huis. En zo vinden we terug wat we hadden. Oja-momenten ten over. Voor Annelies een ware memory tour want er zijn veel dingen die zij niet meer heeft gezien sinds 2013 of 2014 een bewogen periode voor haar en nu confrontatie met dierbare dingen en "ooit-momenten".

En zo zetten we spulletjes in huis van elkaar en zoeken we tegelijkertijd een hoek op een andere oplossing om souvenirs van onze reis te plaatsen zoals het glaswerk van Murano.

Ook Peter komt in memory modus wanneer we weer normaal door de werkkamer kunnen lopen en aan de archiefkasten toe komen. Daar staan alle studieboeken, afstudeermappen...Het duurt enige dagen doorbladeren, zien

wat je ooit allemaal geleerd hebt en nu idioot genoeg niet eens meer begrijpt en dan kan Peter daar een onderscheid in maken in wat hij wil wegdoen en bewaren. Nostalgie, een stuk leven en moet je dat nog bewaren...? Daarna volgt onze boekenkast want ook uit veel dozen komen boeken en die moeten daar hun plaatsje vinden. De vraag is of je ze er allemaal in wilt hebben tijdens verhuur...dan moeten ze toch weer terug in een doos of in de werkkamer. En zo zijn we de gehele dag bezig. Voor de afleiding versieren we de kamers met kerstverlichting en tegen 20 december zijn we behoorlijk op orde, eigenlijk snel gedaan in twee weken. Maar klussen te over die we aanpakken na ons feestje.

We willen alle vrienden bedanken voor de geweldige reünie-avond, een beetje in teken van de verjaardag van Annelies. De moeite die je genomen hebt om te komen... voor sommigen grote afstand, voor anderen een hoop gedoe: met openbaar vervoer was dat een hele onderneming. Geweldige mensen allemaal. En de band van Joran heeft fantastisch gespeeld, Joran onbeschrijfelijk goed en mooi gezongen. Trots op de zoon, op alle drie trouwens, en wat zien ze er gelukkig uit.

Speciaal de Amerikaanse vrienden zijn wij dankbaar voor hun verblijf en hun hulp. Onvoorstelbaar hoe snel en hecht een vriendschap kan ontstaan op zee. Vooral het gemeenschappelijk gevoel over wat echt waarde heeft in je leven is een emotie die we gevierden sterk delen. Emotioneel moment was het uitpakken van een cadeau, een Delft blauw bord met een treffende tekst die zij zelf hadden kunnen verzinnen maar die zij gewoon tegen kwamen. De tekst staat voor het feit dat niets en -speciaal onze ontmoeting- een toeval zou zijn. De tranen schoten Annelies in de ogen zowel als bij Susan en de warmte van ongekende vriendschap- let wel- zonder verplichtingen, want dat kan niet op reis, vulde de kamer.

De katten hebben het huis blijkbaar in hun hoofd opgeslagen, vanaf minuut 1 in het huis wisten ze de weg. De eerste dagen is Odin, met GPS om, dus we konden hem volgen, de hele buurt doorgewandeld tot over de weg het park in. Nu blijven ze vlakbij huis en hebben een geweldige tijd. Freija begint af te vallen want op de boot heb je lang niet zoveel beweging.

Net als wij trouwens, we lopen continue trappen en staan de hele dag uit te pakken en nemen de fiets naar de supermarkt, want we hebben geen auto, die is verkocht.

Vooralsnog huren we geen auto, een beetje om kosten te drukken, want auto huren is hier twee keer zo duur als in Sicilië. Ook twee keer zo duur is hier uit eten gaan en verder "bakkie doen" in de stad. Voor een dubbele espresso en een cappuccino plus een klein zoetigheidje betaal je in Sicilië 3,50 euro. Wij waren hier 7,50 kwijt- zonder zoetigheidje, wel met slagroom op de chocola.

We worden er met de neus opgedrukt dat je "leegloopt" in het westen. Verder zijn er talrijke verschillen die door ons worden opgemerkt. Hoe georganiseerd Nederland is met goede wegen en zonder bermvuil. Hoe mooi de supermarkten zijn en hoeveel luxe artikelen er te koop zijn. Hoe kan je klagen in dit land alles ligt binnen bereik. Het valt wederom op hoe braaf men op de weg is en hoe gedwee men alle wetjes volgt en ook zo graag een ander dat even subtiel wil opleggen.

"Haast" is wel het grote foute woord in onze ogen, maar je hebt dat niet door wanneer je in een leven zit met werkdruk en druk van kinderen die overal naar toe moeten: hun school, hun sport, hun feestjes. En daarna je eigen "moeten": sporten want je moet er goed uit blijven zien, shoppen want je moet meegaan met de mode en goed voor de dag komen en eventueel wedijveren in "looks".

We worden voorbij gescheurd door fietsers en helemaal door de oudere generatie met snorfiets die blijkbaar ook overal naar toe "moeten" op 1 dag. Wanneer we midden op het fietspad staan route uit te stippelen wordt er hevig gebeld en met een klein geïrriteerd opgetrokken mondhoekje gezegd: „ja eh..." of „hallooo!" In het centrum duurt het effe langer om een plek uit te zoeken om de fiets neer te zetten, deels omdat we gewoon dat tempo hebben. Midden op straat de weg kwijt, zie je mensen verwonderd zijn over de ongewone oriëntatiezoektocht van Annelies, immers nu een Vlissingse. En toeristen die de weg kwijt zijn fietsen hier niet in de winter dus, zij doet ongewoon.

Fietsen op een Hollandse fiets is sowieso een belevenis, en er zit een handrem op. En Annelies rijdt meteen de bosjes in omdat ze de fiets van de boot gewend is. Blijkbaar vertrouwt ze daar de terugtraprem het meest, alle heuvels af. Het is een hele toer naar de boulevard in je hoge versnelling en pas op de terugweg naar huis ontdekt Annelies dat je met een draaiknop aan het stuur de versnelling lager kunt zetten. Een Hollandse fiets, toch even anders dan een hightech Chinese elektrische bootfiets. Het barst trouwens van de fietsers en dat zijn we niet

gewend. Je moet hartstikke alert zijn om niet omver gereden te worden en hetzelfde met de rollators op de stoep, want in Italië is een rollator een zeldzaamheid.

Winkels met prijzenslagen worden uit de grond "gemept" als gevolg van de grote behoefte aan lage prijzen maar ook behoefte aan "het warenhuis", een fenomeen dat steeds minder voorkomt helaas, met de V&D die verdwenen is en wie weet straks ook nog de Hema? Hemaaaaa, we halen meteen een rookworst!

We kopen in de prijsmepper een serie goedkope LED lampen om het hele huis van te voorzien want, huurders laten vaak licht branden. Dus even een momentje van vooruitziende blik.

Ondertussen rekenen we uit wie we kunnen bezoeken na nieuwjaar en voor sommige kennissen geldt dat ze beter naar ons toe kunnen komen want het is een mijl op zeven met bus, trein en bus en soms nog een bus. Zo zullen we 4,5 op reis zijn om een broer van Annelies te bezoeken en dan weer 4,5 uur terug. Hoe makkelijk en luxe is de auto. Wij hebben ook al een schakelmoment door te fietsen of de motor te nemen in de regen. Bah regen maar het moet maar even.

We hebben onze eerste sneeuwbuien in Nederland gehad en eigenlijk maakt dat onze overwintering hier honderd procent compleet. Zo mooi was dat.

Je kan tot dusverre spreken over een succes. De warmte in huis is heerlijk, qua sfeer en qua verwarming want op de boot trekt altijd kou over de vloer. Het is eveneens ontzettend- bijna griezelig stil. Want op de boot hoor je altijd geluiden van piepende lijnen, de wind door masten, de regen keihard kletterend op het dak. In die relatief kleine ruimte struikel je altijd over van alles dat niet opgeruimd is en hier zijn genoeg hoeken om je rotzooi in te laten liggen of je kunt dingen onder de bank te schoppen. De eerste dagen waren we elkaar kwijt in huis, ook zo een gewaarwording en meteen confrontatie met de mogelijkheden die het woonoppervlak biedt: je kunt even op jezelf zijn en toch samen in huis.

De bank waarop we zitten en liggen TV te kijken, een wijntje te zippen en genieten van de open haard. Echt thuis. En echt Kerst. We begrijpen steeds beter hoe wij onze reisjaren de juiste inhoud kunnen geven en dat is door enerzijds op zee te trekken en te ontdekken, maar ook door even die balans te vinden door thuis te zijn, of in elk geval even aan land op een rustige plek. De rust te nemen, ver van alle constante navigatie, planning, flexibiliteit, de meedogenloze zon, het zout dat overal inkruipt, de directe weersinvloeden varend zowel als stil liggend en het verblijf in de overwinterhaven van Ragusa waar je toch altijd bezig bent met DE BOOT.

Niettemin kijken we uit naar 2018 en het te ontdekken vaargebied Griekenland. Tegen de tijd dat we in Ragusa terug komen zullen we die boeken maar eens open slaan....

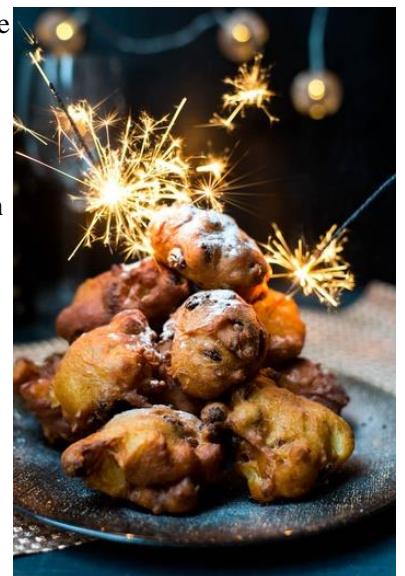
31 december, Vlissingen

Het is een prachtige Kerst.....wanneer je je kinderen kunt zien.

We hebben geen kerstboom maar er is genoeg versiering en een hoop kaarsjes. De open haard brandt elke avond en het is super huiselijk en warm - of is het warm huiselijk? We zijn de kamer van Peter aan het organiseren en dat betekende: alles er uit en alles er weer in behalve al die dictaten van vroeger: er staan torenhoog dozen met oud papier in de garage. Ook oud beddengoed, veel kleding, prullen, vazen, hebbedingen en een archiefkast. Het moet allemaal weg. We hervinden van alles. Ook kindersokken achter de wasmachine en deksels van plastic kratten. Een Ikea vouwlamp nog in verpakking en zo tref je dingen aan van vorige bewoners, soms nog handig ook. Wat verder achter gebleven is "flikkeren" we (zou Wim Zonneveld gezegd hebben) in de container (niet achter de rododendrons).

Daar staat overigens wel opeens een tuinkabouter...dat doet denken aan de film Amelie, want hoe komt die daar?! Binnen geslopen.

We zetten onze computers weer neer en sluiten alles aan. We zien dan de sjoelbak staan minus 1 steen, das nou jammer. We komen een zeer oud schilderijtje tegen...toch eens meenemen naar Kunst en Kitsch. En eentje getekend door Wilhelmina.....maar bij nadere inspectie blijkt het een afdruk, wel heel oud trouwens. We hebben de gehele

doucheruimte volledig ontkalkt met het wonderazijn uit Sicilië, sterk spul dus. We gaan de kledingkast van Annelies monteren en in de werkkamer zetten., die onherkenbaar overzichtelijk is geworden, ja zelfs gezellig. Bijna klaar dus met "verhuizen". Zo zullen we de nu te gebruiken huisraad makkelijk en snel in dozen kunnen zetten wanneer het Belvilla seizoen begint en ook weer makkelijk terugzetten in de volgende winter thuis.

Ondertussen staat onze windpilot overal te koop, want we varen te korte afstanden. We denken na over ons volgende zeiljaar en opnieuw zijn we zo flexibel om te overwegen de Med uit te gaan, zij het voor korte tijd. Zeker is, dat we terug willen naar de Med. Voornaamste reden is en wordt steeds meer: de fascinerende geschiedenis en erfgoed. Maar de Atlantic lokt en we willen daar ook een vriend bezoeken. Zo vormen we een idee om tussen Azoren en Canarische eilanden te varen voor een tijd. En in die winters zullen we niet in ons huis wonen. Maar wees gerust dat is niet eerder dan 2020/2021

De champagne staat klaar, de oliebollen en de bitterballen en we blijven bij de katten want die zijn bang van geknal. We wensen jullie waar ook ter wereld een knettergoed einde van 2018.

Van spullen wordt je niet gelukkig. Op korte termijn wel maar de tijd levert continue ervaringen waar herinneringen aan vast blijven kleven en daar wordt je pas echt gelukkig van.